

Po Deviatniku – 24.2.2019

Sila ženskej viery

Hovor, Pane, Tvoj služobník, Tvoja služobníčka, počúva.

Skutky 16:14 „Počúvala ich aj jedna bohobojná žena, menom Lýdia, obchodníčka so šarlátom z mesta Tyatiry. Tej Pán otvoril srdce, aby pozorne naslúchala, čo Pavol hovoril“.

V židovskej synagóge sa voľakedy nezačala bohoslužba, keby v nej nebolo prítomných 10 mužov. Mohlo tam byť aj 1000 žien, tie nestáli toľko, ako 10 mužov. Predstavte si, že by to platilo aj v našej cirkvi dnes – to by sme mali bohoslužby len veľmi zriedka. Vďaka Bohu, **postoj k účasti žien vo verejnom či cirkevnom živote sa zmenil, ba dokonca úplne obrátil. Bez žien by mnohé veci neboli, neexistovali, pretože ony sú základom väčšiny dobrého v spoločenskom aj cirkevnom živote.** Plnia sa slová Pána Ježiša, ktoré sú priliehavé aj na túto situáciu: „*ak títo nebudú hovoriť, kamene budú kričať*“ (Lk 19:40).

Tým nepodceňujem život, prácu a službu mužov, ale ruku na srdce, milí muži, nezabudli ste na svoju úlohu v spoločnosti, v cirkvi, v rodinách? Ved' dnes žena musí vedieť absolútne všetko, pretože muži sú leniví robiť to, čo je ich úloha – česť výnimkám. A to aj v cirkvi: keby cirkev stála na svedectve mužov, už dávno by zanikla, keby ženy nevzali na seba službu v cirkevných zboroch a zodpovednosť za ich chod aj v materiálnej oblasti, už dávno by cirkevné zbory prestali fungovať, ak by ženy neboli aktívne a nezastali by takmer všetky úlohy, niektoré veci by už dávno neexistovali. **Pán Boh však nerobí rozdiely medzi mužom a ženou**, tak ako ich robili a robia ľudia dodnes. V Ježišovi Kristovi začali platiť iné pravidlá: „*nie je ani muž ani žena, lebo všetci jedno ste v Kristovi Ježišovi*“ (Gal 3:28).

Napriek tomu si myslím, že viera žien je vzácnym darom a to nielen pre samotné ženy, ale aj pre mužov. K tomu nám slúžia ako príklad ženy, ktoré oslovili svojim svedectvom muži a to konkrétne Pavol, Lukáš a Timoteos. Aj Timoteos – mladý muž, ktorý nasledoval ap. Pavla na jeho misijných cestách – uveril vďaka svedectvu svojej mamy a stakej. Bol **dlhodobo vychovávaný v prostredí kresťanskej viery, ale iba zo strany žien**. Jeho otec bol buď neveriaci alebo pohan. No napriek tomu sa z Timotea stal mladý muž oddaný Kristovi. A to je krásna výzva pre všetky ženy: možno si ani neuvedomujeme silu nášho prístupu ku mladej generácii. Iste občas máme pocit, že naša výchova a náš príklad nevedú k vytúženému cieľu, ale netreba podceňovať vplyv dlhodobej materinskej výchovy. Deti si spomenú na to, čo sa

naučili doma. A doma sa učia nielen správne žiť, ale doma, najmä od matky, sa učia aj viere v Pána Ježiša. Čudujeme sa, že mladá generácia zabúda na správne hodnoty, že nás nič dobré nečaká, no takí ľudia nám vychádzajú z našich rodín, kde chýba bázeň a zodpovednosť pred Pánom Ježišom a viera, ktorá má pozitívny vplyv na celý ľudský život.

Kiežby sme sa my ženy vrátili k tomu vzoru, ktorým boli voľakedy naše mamy, staré a prastaré mamy, **aby sme svoje deti a vnúčatá naučili nielen dobre žiť, ale aj veriť v Pána Boha.** Aby sa z mladej generácie stali ľudia, ktorí budú veriť k Božej sláve a ku svojmu spaseniu.

Pavol, Lukáš a Timoteus vyšli v sobotu k rieke, kde sa nazdávali, že sa Židia chodievali modliť. A čo tam našli? Našli tam ženy, ktoré sa zišli modlievať. Nie mužov, ako pôvodne čakali. Muži boli tí, ktorí chránili a boli „hlavami“ náboženského života na verejnosti, ženy sa skôr starali o duchovný rast v rodine. Toto rozdelenie preniklo aj do kresťanstva, kde sa ženám zakazovalo vyučovať na verejných miestach, nemohli učiť mužov, iba ženy a nesmeli kázať ani modliť sa v zhromaždeniach. Lenže zjavne muži zabudli na svoju úlohu, mali laxný prístup k modlitbách a tak **modlitebný život - v rodinách aj v spoločenských - zostal na pleciach žien.** Modlitba sa však z našich rodín vytratila. Aj na náboženstve mi deti povedia: ja sa modlím sám, ale rodičia sa vôbec nemodlia. Je smutné, ak deti nevidia svojich rodičov zložiť si ruky a v pokore predstúpiť pred Božiu tvár. Je tragické, ak deťom hovoria mamy: choď do kostola, nie: poď so mnou do kostola. Je na zaplakanie, ak rodičia dávajú deťom všetko, len vieru v Boha nie, pretože vraj tu sa musí dieťa rozhodnúť samé, akoby nešlo o nič závažné. To všetko vyplýva práve z toho, že sme sa zabudli, zleniveli sme sa modliť. Ved' modlitba je dar, je to sila života, je to vyjadrenie dôvery v Boha, ktorý koná.

Kiežby sa v našich rodinách rozliehal znovu spev nábožných piesní. Kiežby otcovi a mamy sadali so svojimi deťmi ku stíšeniam, k modlitbám, **aby sme svojim deťom ukázali nielen ako správne žiť, ale aj to, že v nebi máme za každých okolností milujúceho Otca** a Boha, ktorý počuje modlitby a koná svoju dobrú vôľu pri nás.

Jednou zo žien, ktoré sa prichádzali modliť, bola aj Lýdia, ktorá bola veľmi známa, bohatá a patrila ku smotánke. Napriek tomu, že žila správnym spôsobom, chýbala jej viera v Ježiša Krista ako Spasiteľa a Záchrancu. Keď počúvala Pavla, niečo sa v nej zlomilo a ona sa s celým domom dala pokrstiť. To, že všetko mala, neznamenalo, že je totálne šťastná a že nemá zmeniť svoj život k lepšiemu. Vedela, že aj keď má všetko, aj keď má oveľa viac ako iní,

predsa jej niečo chýba: bola to láska Pána Ježiša. Tá zmenila Lýdiu a ona sa tak mohla vybrať ešte lepšou životnou cestou: **nielen že žila správne, nielen, že sa modlila, ona začala aj slúžiť iným**. A to dnešným ženám chýba. Po prvé k tomu nie sú vychovávané, po druhé na to nemajú čas, po tretie nevedia si správne zadeliť priority. **Voľakedy boli na dedinách ženy, ktoré mali svoje dary a schopnosti a nimi slúžili iným – nielen za peniaze, ale z lásky: či išlo o krajčírky, zdravotné sestry, pekáčky alebo len priateľky a pod. Dedilo sa to z matky na dcéru a služba ľuďom bola vnímaná ako prejav viery. Dnešné žena nemajú na nič čas, hoci majú oveľa viac pomocníkov v domácnosti ako voľakedy, lenže sú zaťažované často starostlivosťou o celú svoju rodinu, keďže muži buď pracujú v zahraničí, alebo sú ľaví k mužským prácam. Zároveň je chyba v tom, že mnohé ženy svoje ego dvíhajú práve množstvom práce, akoby bez nej nepoznali svoju hodnotu a potom sú unavené, majú zle rozdelený čas a nedokážu si nájsť priestor ani na modlitbu, počúvanie Božieho slova v nedeľu, lebo musia dobehnúť práce z celého týždňa a už vôbec nemajú čas na dobrovoľníctvo, na službu bližným, núdznym, osamelým.**

Kiežby sa naše ženy stali znovu ženami – so všetkým krásnym, čo k tomu patrí. Kiežby sa ženy vzdali strojového a neustáleho konania nejakej práce na úkor svojho duchovného života a služby. Nieкто raz povedal, že ak je žena spokojná, potom sú spokojní všetci – to by malo platiť o našich ženách, ktoré - **ak by boli skutočne veriacimi – by si našli čas nielen na svoje povinnosti, ale aj na život v cirkevnom zbore, ba aj na službu všetkým okolo seba**. A predsa by nestratili nič zo svojej krásy, láskavosti a nehy.

Milí muži, buďte mužmi, akými vás chce Pán Boh mať a podporujte svoje ženy v tom dobrom, buďte im nápomocní a modlite sa za ne, lebo ak ony budú spokojné, aj vy budete v pohode. Milé ženy, dostali ste od Pána Boha nesmierny dar vo svojej ženskosti, využite ho tak, ako to Pán Ježiš od vás očakáva: verte a ku viere veďte aj svoje potomstvo, modlite sa a buďte príkladom prichádzania do spoločenstva cirkvi, slúžte a buďte Pánovi Ježišovi k dispozícii v tomto svete, aby ste svojimi darmi obohatili nielen svoju rodinu, ale aj celý tento svet. Záleží na vás a na vašom postoji viery: lebo na základe vášho kresťanstva raz budú veriť (alebo aj nebudú veriť) vaše deti a vnúčatá. Amen.